

Kuin liettyvä pellonlaita kelmeässä valossa heijastelevat heidän kasvonsa eilistä päivää, menneiden viikkojen tahmeaa hiljaisuutta. On satanut jo viisitoista päivää tauotta, ja yhä vain he painuvat kumaraan, harhailevat. Kuin nuutunutta, sitkeää viljaa kuivattelisi loppukesän auringossa, niin roikkuvat heidän kätensä väsyneinä, tyhjinä. Katseet eivät löydä paikkaa, sanat eivät enää tule. Kaikki vaimenee, päätös on tarjottimella. Pian he ovat irti. Soljuvat näkymättöminä toistensa lomitse. Pois.